andre virksomheder. Dette gælder, uanset at der kan være fremkaldt det indtryk, at der foreligger en »tilladelse«, når henses både til formuleringen af den positive udtalelse og til den procedure, som førte frem til dens afgivelse.

2. EKSF-traktatens artikel 58 pålægger ikke Kommissionen en forpligtelse til, til skade for de øvrige virksomheder i Fællesskabet, at sikre en bestemt virksomhed den minimumsproduktion, som denne finder passende efter sine egne rentabilitets- og udviklingskriterier.

3. Fordelingen af produktionskvoterne, således som den navnlig er fastlagt i den generelle beslutning nr. 234/84, beregnes på grundlag af den enkelte virksomheds effektive produktion i løbet af en referenceperiode. Det kan ikke med rimelighed bestrides, at Kommissionens valg af dette kriterium kan være et rimeligt grundlag i EKSF-traktatens artikel 58's forstand, eftersom det udgør et objektivt vurderingsgrundlag og indebærer en mulighed for at begrænse den samlede produktion uden af den grund at ændre de enkelte virksomheders stilling på markedet. Det ville være ganske uden forbindelse med det nævnte kriterium — som tager sigte på en rimelig fordeling af kvoterne på samtlige Fællesskabets virksomheder under hensyn til situationen på det fælles marked set under ét — at tilpasse disse kvoter til fordel for en bestemt virksomhed på grundlag af dens situation alene på det indenlandske marked og herved tilstræbe, at den fik eneret på at fremstille de produkter, som forbruges dér.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 11. juni 1985 *

Høje Domstol.

A. I de to sager, der skal drøftes i dag, og som ved kendelse af 28. november 1984 er blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen, er problemet endnu en gang reglerne om stålproduktionskvoter, som i forskellig skikkelse jo allerede flere gange tidligere har beskæftiget Domstolen.

På grundlag af dette kvotasystem skal det med henblik på sagen her nævnes, at der i den første beslutning (nr. 2794/80 af 31.10.1980, EFT 1980 L 291, s. 1) var hjemmel for at tilpasse referenceproduktionen i tilfælde af, at et nyt anlæg var taget i brug efter den 1. juli 1980 (artikel 4, stk. 4). Om betingelsene herfor og den nærmere tilpasningsmåde skal jeg henvise til den nævnte bestemmelse. — Også den næste beslutning om forlængelse af kvotaordningen (nr. 1831/81 af 24.6.1981, EFT 1981 L 180, s. 1) indeholdt (i den ændrede affattelse i beslutning nr. 1832/81 af 3.7. 1981, EFT 1981 L 184, s. 1) i artikel 13 — men i modificeret form — en sådan bestemmelse, hvorefter det (og jeg skal ikke gå i detaljer) var muligt at foretage en rimelig tilpasning af referenceproduktionen i tilfælde, i hvilke der var taget nye valseværker eller nye forarbejdningsanlæg i brug

* Oversat fra tysk.

efter nærmere angivne tidspunkter. — En sådan tilpasningsregel fandtes også i den følgende beslutning nr. 1696/82 af 30. juni 1982, jfr. EFT 1982 L 191, s. 1 (der trådte i kraft den 1.7.1982, og som — efter forlængelse, jfr. beslutning nr. 1809/83 — gjaldt til ultimo juli 1983). I beslutning nr. 1696/82 hedder det (i artikel 15):

»I forbindelse med et omstruktureringsprogram, som opfylder følgende betingelser:

— det opfylder de generelle formål,

— Kommissionen har, for så vidt angår de planlagte investeringer, som er behørigt erklæret, ikke afgivet negativ udtalelse, eller, for så vidt angår investeringer, som ikke har skullet erklæres, Kommissionen finder, at de ikke ville have fremkaldt en sådan udtalelse,

— eventuelt godkendt støtte er i overensstemmelse med beslutning nr. 2320/81/EKSF,

gælder følgende:

1) Såfremt en virksomhed ønsker at udveksle eller overdrage referenceproduktioner eller -mængder, kan Kommissionen bemyndige hertil, dersom de omhandlede anlæg samtidigt definitivt lukkes.

2) Såfremt en virksomhed anmoder om en intern tilpasning af sine referenceproduktioner til sin nye anlægsstruktur, kan Kommissionen, når

— der er tale om en endelig værkslukning, fordele virksomhedens berørte referenceproduktion på de andre produktgrupper i kvotesystemet i det omfang, dette ikke fører til forstyrrelse af systemet ...;

— der er tale om idriftsættelse af nye valselinjer eller bearbejdningslinjer efter 1. juli 1982 — dog for gruppe IV efter 1. januar 1981 — i det omfang dette ikke fører til forstyrrelse af systemet, på begæring tilpasse virksomhedens referenceproduktioner måneden efter idriftssættelsen af det berørte anlæg, eller, dersom idriftsættelsen er sket før 1. juli 1982, før 31. juli 1982.

...«

Den efterfølgende beslutning nr. 2177/83 af 28. juli 1983 (EFT 1983 L 208, s. 1), der gjaldt til udgangen af januar 1984, gav derimod ikke længere mulighed herfor, og det samme gælder beslutning nr. 234/84 (EFT 1984, L 29, s. 1) af 31. januar 1984, som trådte i kraft den 1. februar 1984 og regulerer kvotaordningen indtil december 1985.

En virksomhed, Italsider, der kontrolleres af sagsøgeren under denne sag, gav den 16. maj 1979 Kommissionen meddelelse om et investeringsprogram, hvilket kræves ifølge beslutning nr. 22/66 af 16. november 1966 — EFT specialudgave 1965-1966, s. 245 — (om oplysninger fra virksomhederne om deres investeringer); programmet indeholdt bl.a. planer om et anlæg til produktion af varmvalsede bredbånd i Bagnoli. Anlægget skulle have en kapacitet på 1 million tons årligt og tages i brug i juli 1982.

Ved bedømmelsen af planen nærede Kommissionen åbenbart betænkeligheder ved uden videre at afgive en positiv udtalelse ifølge EKSF-traktatens artikel 54, stk. 4. En sådan udtalelse blev først afgivet, efter at Italsider's repræsentanter (bl.a. også med henblik på en låneansøgning i medfør af EKSF-traktatens artikel 54) under forhandlinger med repræsentanter for Kommis-

sionen havde afgivet forskellige erklæringer den 12. maj 1980. Af erklæringerne fremgår det bl.a. at anlægget til produktion af varmvalsede bredbånd vil blive taget i brug efter afslutning af montagearbejderne (efter planerne i december 1982) og efter gennemførelse af forsøg i tiden indtil august 1983. I erklæringerne siges det videre, at der under hensyntagen til Kommissionens frygt for, at der i 1983 opstår uligevægt mellem tilbud og efterspørgsel for bredbånd (coils), vil fremkomme en årlig maksimumsproduktion i 1983 på 65 000 tons, hvorefter man ved en stigende produktion på 715 000 tons i 1984 og 835 000 tons i 1984 vil nå op på 1 million tons i 1986. Som bidrag til rekonstruktionen af stålindustrien var det hensigten at indstille produktionen ved visse anlæg og gå ind i en omstillingsproces.

Herefter afgav Kommissionen en udtalelse den 31. maj 1980. Da den har afgørende betydning i sagen, citerer jeg ordret:

»Kommissionen skal henvise til virksomheden Bagnoli's investeringsprogram, som indeholder planer om følgende: indretning af to strengstøbningsanlæg til emner og »Vorbramme«, indretning af et anlæg til produktion af varmvalsede bredbånd, ændringer i anlæg 920 BK til produktion af stålbjælke samt lukning, dels af to anlæg til produktion af råprodukter af sandwichtypen, dels af trådvalseværket i Bagnoli.

Hvad angår indretningen af strengstøbningsanlæggene og moderniseringen af stålbjælkevalseværket skal Kommissionen bekræfte, at disse investeringer er i overensstemmelse med dens stålpolitik.

Hvad coilsvalseværket angår har Kommisionen taget behørigt hensyn til den blandede arbejdsgruppes undersøgelse og resultater, ganske særlig med henblik på investeringernes økonomiske bæredygtighed og under hensyntagen til målet om senere at opnå konkurrencedygtighed på et frit marked.

Endvidere bemærkes, at de af Dem meddelte lukninger af og kapacitetsindskrænkninger i bestående anlæg er et bidrag til bestræbelserne på at rekonstruere Fællesskabets stålindustri.

Der er herved tale om følgende:

— kapacitetsindskrænkning i anlæg 920 BK til produktion af stålbjælke,
— opgivelse af at indrette et nyt mellemstort anlæg,
— lukning af to anlæg til produktion af råprodukter af sandwich-typen,
— lukning af et trådvalseværk,
— kapacitetsindskrænkning i anlægget til produktion af varmvalsede bånd og
— kapacitetsindskrænkning i coilsvalseværket i Cornigliano.

Hvad angår coils har der dog — på grund af problemerne i forbindelse med det misforhold mellem udbud og efterspørgsel, der forventes ifølge den reviderede generelle målsætning for stålproduktionen for 1983 — fundet drøftelser sted mellem repræsentanter for Kommissionen på den ene side og repræsentanter for Deres virksomhed på den anden side. Disse drøftelser blev den 12. maj 1980 afsluttet med en aftale om, at der skulle følges en anden tidsplan for de investeringer, der skal være grundlaget for en industriel produktion af coils, ligesom der blev aftalt en form for kontrol af, at de af Dem påtagne forpligtelser overholdes.

I betragtning af de nævnte forpligtelser har Kommissionen kunnet afgive en positiv udtalelse vedrørende gennemførelsen af de pågældende investeringer.

...«

Herefter fuldførte man bygningen af anlægget i Bagnoli, (hvorved man åbenbart måtte konstatere, at kapaciteten blev større end oprindelig planlagt), og det blev — som planlagt — sat i drift.

Som jeg allerede har nævnt, var der på det pågældende tidspunkt på grund af beslutning nr. 234/84 ikke længere mulighed for

at tilpasse referenceproduktionen på grund af idriftsættelse af nye anlæg. Ifølge sagsøgeren er detteen graverende fejl ved den nugældende kvotaordning, og derfor blev der den 7. marts 1984 anlagt en sag ved Domstolen, som har nr. 63/84. I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutning nr. 234/84 kendes retsstridig, for så vidt som den — uanset løfterne til sagsøgeren — ikke hjemler mulighed for, at sagsøgerens referenceproduktion kan tilpasses som følge af idriftsættelse af det nye anlæg til produktion af varmvalsede bredbånd i Bagnoli.

— Artikel 14, stk. 1, andet led, og artikel 14 A, stk. 4, fjerde led, i beslutning nr. 234/84/EKSF annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at træffe de foranstaltninger, også efter EKSF-traktatens artikel 34, som Domstolen måtte finde nødvendige.

Ved skrivelse af 7. juni 1983 henvendte sagsøgeren sig til Kommissionens næstformand. I skrivelsen fremsatte man ønske om, at Finsider blev tildelt kvoter, som ville medføre rimeligere forhold i årene 1984 og 1985; navnlig så man gerne, at selskabet Nuova Italsider fik tildelt tillægskvoter for valseværksprodukter i et omfang på 1,2 millioner tons (den 3.12.1983 blev dette ønske endnu en gang fremsat, hvorved det gjordes gældende, at der måtte gennemføres en forskrift ad modum den tidligere artikel 15, stk. 2, hvorefter det ville være muligt at tildele tillægskvoter med henblik på anlægget i Bagnoli). Ved skrivelse af 2. februar 1984 henvendte sagsøgeren sig imidlertid igen til Kommissionen. I skrivelsen blev der henvist til, at man havde kunnet kræve artikel 15, stk. 2 i beslutning nr. 1696/82 anvendt, såfremt valseværket i Bagnoli som oprindelig planlagt var blevet taget i brug, og under påberåbelse af, at Kommissionen under hensyn til princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning ikke ville kunne afslå at tildele tillægskvoter uanset reglerne i den nævnte bestemmelse, anmodede firmaet om, at Kommissionen tildelte en tillægskvota på grundlag af en årlig gennemsnitsproduktion på 1,2 millioner tons. — Den 18. april 1984 afslog Kommissionen anmodningen. Dens begrundelse herfor var, at den ifølge beslutning nr. 234/84 ikke havde hjemmel til at tilpasse kvoterne som ønsket af sagsøgeren, og den fremhævede tillige, at sagsøgeren i den forbindelse ikke sås at kunne påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning:

Kommissionens svar medførte et nyt sagsanlæg den 12. juni 1984 (sag 147/84), hvori der er nedlagt følgende påstande:

— Den individuelle beslutning af 18. april 1984 og beslutning nr. 234/84 kendes retsstridige (for så vidt som den generelle beslutning ikke hjemler mulighed for at tilpasse referenceproduktionen som følge af idriftsættelsen af anlægget til produktion af varmvalsede bredbånd i Bagnoli).

— Den individuelle beslutning annulleres.

— Kommissionen kendes pligtig at erstatte de tab, som er påført sagsøgeren ved de anfægtede beslutninger.

B. Vedrørende disse sagsanlæg, der efter Kommissionens opfattelse ikke har fornødent grundlag, skal jeg anføre følgende.

I — Jeg vil dog først fremsætte et par indledende bemærkninger og derefter tage stilling til sagsøgerens argumenter til støtte for sagerne

1. Det har vist sig, at det, der påberåbes til støtte for påstandene, i det væsentlige falder sammen, for sagsøgeren har blot henvist til

sit anbringende i sag 63/84 som begrundelse for, at det var retsstridigt, at Kommissionen ved skrivelsen af 18. april 1984 afslog at tildele tillægskvoter. De to sager kan altså i det store og hele bedømmes under ét, og det vil kun blive nødvendigt at fremsætte særskilte bemærkninger til den tredje påstand i den første sag (kravet om, at der træffes foranstaltninger) og til erstatningspåstanden i den anden sag.

2. Under skriftvekslingen havde sagsøgeren bl.a kritiseret, at det for at anvende tilpasningsbestemmelserne i artikel 14 og artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 (hvilket fremgår af henholdsvis stk. 1, første led, og stk. 4, fjerde led) var gjort til en betingelse, at den pågældende virksomhed *ikke* af Kommissionen har fået *støtte* til dækning af driftstab (hvilken betingelse som bekendt allerede blev indsat i kvotasystemet ved beslutning nr. 2748/83,EFT 1983 L 269, s. 55). Herudover har sagsøgeren fremsat ganske de samme argumenter som i sag 250/83 [1], som også angik beslutning nr. 2748/83.

I besvarelse af et spørgsmål fra den refererende dommer under den mundtlige forhandling udtalte sagsøgeren imidlertid, at efter afsigelsen af dommen i sag 250/83 [1]i hvilken sagsøgerens standpunkt blev forkastet) har dette klagepunkt ikke længere noget indhold. Der kan hermed siges at være gjort op med denne del af sagen, og det er ikke nødvendigt at sige mere herom.

3. I forbindelse med den første søgsmålsgrund (tilsidesætttelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning ved, at beslutning nr. 234/84 ikke indeholder hjemmel for produktionstilpasning i tilfælde af, at nye anlæg sættes i drift) har Kommissionen bl.a. gjort gældende, at selv om beslutning nr. 234/84 stadig havde indholdt en bestemmelse svarende til artikel 15 i beslutning nr. 1696/82, ville det have været uden betydning for sagsøgeren. Sagsøgeren ville nemlig ikke have opfyldt reglens betingelser, og sagsøgeren kan derfor ikke antages at have interesse i at søge beslutning nr. 234/84 underkendt med den begrundelse, at den ikke indeholder en sådan forskrift.

Herom vil jeg ikke gå i detaljer nu. Jeg vil kun nævne, at ifølge den opfattelse, Kommissionen har lagt for dagen under skriftvekslingen, var sagsøgerens omstruktureringsporgrammer i 1981 ikke i overensstemmelse med den »generelle målsætning for stålproduktionen« (nemlig fordi de ikke indeholdt nogen tilstrækkelig kapacitetsreduktion). Det skal også nævnes, at Kommissionen ytrede tvivl om, hvorvidt sagsøgerens investeringsprogram, således som det blev gennemført, ville have medført en positiv udtalelse ifølge EKSF-traktatens artikel 54. Kommissionen anførte nemlig, at valseværkets kapacitet (som den oprindelig havde beregnet til at kunne producere en million tons årligt) var blevet forhøjet til 2,4 mio tons, uden at dette var blevet meddelt Kommissionen som krævet i reglerne herom. Kommissionen anså det imidlertid for usikkert, om denne forhøjelse kunne antages at være i overensstemmelse med den »generelle målsætning for stålproduktionen«, og derfor kunne den højst tiltræde en kapacitetsforøgelse til 1,2 mio tons årligt. Endelig skal jeg nævne, at Kommissionen ikke fandt den støtte, som sagsøgeren modtog, hjemlet i beslutning nr. 2320/81 (EFT 1981 L 228, s. 14), hvorfor man i Kommissionen så sig nødsaget til at anlægge to traktatbrudssager i 1983 og 1984.

Desangående udviklede der sig derpå en længere strid, hvori sagsøgeren som begrundelse for sit afvigende standpunkt

1 — Dom af 15. 1. 1985 i sag 250/83 — Finsider mod Kommissionen — Sml. 1985, s. 142.

bl.a. henviste til et nyt omstruktureringsprogram af 19. april 1984, der skulle gælde for 1984 til og med 1986; sagsøgeren gjorde gældende, at kapaciteten for anlægget i Bagnoli var blevet ændret med Kommissionens samtykke, ligesom sagsøgeren med hensyn til spørgsmålet om, hvor megen støtte virksomheden havde modtaget, henviste til en række indlæg afgivet af den italienske udenrigsminister den 19. april 1984.

Ved slutningen af den mundtlige forhandling — anliggendet havde imidlertid udviklet sig på grundlag af forskellige kontakter — sad man imidlertid tilbage med det indtryk, at der ikke længere er nogen mening i at forfølge denne problematik yderligere. Det kom nemlig frem, at der ultimo 1984 var opnået enighed mellem Kommissionen og sagsøgeren med hensyn til »blokering« og lukning af visse anlæg i Bagnoli. Det kom også frem, at traktatbrudssagerne vedrørende støttebetaling blev udsat, fordi Finsider fik tilsagn om ny støtte på betingelse af, at kapaciteten yderligere blev reduceret. Og det kom frem, at et nyt omstruktureringsprogram var under overvejelse (hvorved yderligere støtte og lukninger indgik med en vis vægt), og at man i de nærmest kommende uger, hvad den pågældende støtte og lukningerne angik, kunne regne med en løsning.

På den baggrund forekommer det nu vanskeligt at hævde, at sagsøgeren — hvis man forestiller sig, at der stadig fandtes bestemmelser som artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 — ikke kunne være blevet omfattet af de pågældende bestemmelser, fordi virksomheden ikke opfyldte de der fastsatte betingelser. Der kan altså ikke blive tale om at frifinde sagsøgte med den begrundelse, at betingelserne i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 ikke er opfyldt.

4. Som det er Domstolen bekendt, indtog Kommissionen derudover også det standpunkt — og så heri tillige en begrundelse for, at sagsøgeren ikke kunne have søgsmålsinteresse — at sagsøgeren i tilfælde af, at den nævnte artikel 15, fortsat havde bestået, helt bortset fra de tidligere nævnte betingelser, ikke kunne have regnet med at opnå tillægskvoter, fordi artikel 15 gav Kommissionen en skønsbeføjelse (dette fremgår af brugen af ordet » kan« og det dér nævnte forbehold om, at kvotasystemet ikke må forstyrres). Ifølge Kommissionen havde der ved bestemmelsens anvendelse udviklet sig en vis praksis (navnlig bestående i kun at yde tillægskvoter for gruppe I d, ligesom man vedrørende nye anlæg i første række lagde referenceproduktionerne for lukkede anlæg til grund), og hvis Kommissionen nu skulle have anvendt reglerne i artikel 15, havde den vanskeligt kunnet forøge sagsøgerens referenceproduktion på grund af virksomhedens idriftsættelse af anlægget i Bagnoli.

Også på dette punkt har jeg vanskeligt ved at tiltræde Kommissionens opfattelse.

Ved begrundelsen herfor er det ikke så interessant at se på det spørgsmål, i hvor mange tilfælde man har fraveget princippet om kun at meddele tilpasninger for gruppe I d-produkter (Kommissionen har som bekendt forsøgt at forklare sådanne fravigelser ved at henvise til et tilfælde med et græsk koldtvalseværk, hvor de ganske særlige græske forhold skal have spillet en rolle); det er heller ikke interessant at behandle det spørgsmål, om artikel 15 blev anvendt også uden justerende lukninger (såsom i Galvadange-tilfældet, hvorom Kommissionen har forklaret ganske udførligt i sin duplik). Det er derimod for det første vigtigt, at der åbenbart blev tildelt tillægskvoter efter artikel 15, når lukkede anlægs referenceproduktioner ikke var tilstrækkelige til en rimelig udnyttelse af nye anlæg, og at Kommissionen i denne sag indrømmede, at sagsøgeren muligvis herudover havde kunnet opnå en *lille* tillægskvote for Bagnoli via kvoterne for

lukningen af valseværket i Cornigliano. For det andet — og fremfor alt — er det en vigtig kendsgerning, at sagsøgeren ikke kun vil opnå en fortsættelse af, hvad der gjaldt ifølge artikel 15 i beslutning nr. 1696/82. Hvis jeg har forstået sagsøgeren rigtigt, vil man af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning — med en væsentlig udvidelse af princippet — udlede, at der i beslutning nr. 234/84 nødvendigvis må indsættes regler, hvorefter der uden videre skal kunne tildeles virksomheden tillægskvoter for en tilfredsstillende drift af anlægget i Bagnoli.

Der kan altså ikke være tale om at frifinde sagsøgte med henvisning til, at sagsøgeren ikke har en retsbeskyttet interesse, og man kommer derfor ikke uden om at gennemgå sagsøgerens argumenter nærmere for at finde ud af, om de faktisk godtgør, at der foreligger en graverende mangel ved beslutning nr. 234/84, således som sagsøgeren har påstået.

II — De overensstemmende søgsmålsgrunde i forbindelse med hovedpåstandene i de to retssager

1. *Tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning*

a) Desangående har sagsøgeren henvist til, at valseværket i Bagnoli blev godkendt og delvis finansieret af Kommissionen, og at anlægget kunne være begyndt at fungere i juli 1982 (dvs. på et tidspunkt, da der endnu var mulighed for at tilpasse referenceproduktionen ifølge beslutning nr. 1696/82). Når idriftsættelsen blev udskudt efter ønske fra Kommissionen, må dette medføre et tilsvarende ansvar fra Kommissionen; hvis sagsøgeren havde haft en anelse om, at der således kunne opstå ulemper for virksomheden, havde man under ingen omstændigheder fulgt Kommissionens ønske. Videre har sagsøgeren gjort gældende, at der også var blevet skabt en berettiget forventning ved selve udformningen af kvotaordningen, fordi der altid var mulighed for at foretage tilpasninger med henblik på nye anlæg. Det er efter sagsøgerens opfattelse en fejl, at der ved udstedelsen af beslutning nr. 234/84 ikke blev taget højde for samtlige virkninger af, at tilpasningsreglen blev fjernet. Sagsøgeren finder, at man i hvert fald burde have indført overgangsregler til beskyttelse af virksomheder, som ikke — på grund af, at de udsatte idriftsættelsen af et nyt anlæg i overensstemmelse med Kommissionens ønske om — kunne blive omfattet af kvotatilpasningsreglerne.

Heroverfor har Kommissionen principalt påberåbt sig den særlige karakter af en udtalelse afgivet i medfør af EKSF-traktatens artikel 54, idet en sådan udtalelse ifølge Kommissionen ikke har retsvirkninger, men udelukkende giver oplysninger om generelle perspektiver og en almindelig orientering, som Kommissionen vil lægge til grund ved udøvelsen af sine beføjelser. Desuden finder Kommissionen, at også bortset herfra er i dette tilfælde betingelserne ikke opfyldt for, at der efter retspraksis kan blive tale om en beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionen anfører herved nærmere, at der ikke kan antages at foreligge en berettiget forventning om, at tilpasningsreglen i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 fortsat skulle bestå. Det var ligefrem til at forudse, at reglen ville blive afskaffet, fordi betingelserne for at anvende tilpasningsreglerne med tiden var blevet skærpet. Det må ifølge Kommissionen også anerkendes, at en bydende offentlig interesse, i betragtning af, at krisen for netop varmvalsede produkter blev stadig alvorligere, gjorde en fjernelse af tilpasningsreglen påkrævet, idet Kommissionens bestræbelser på at opnå en drastisk mindskelse af produktionen ellers delvis ville være slået fejl.

b) Om denne uenighed kan der først fremsættes følgende bemærkninger:

aa) Det er givetvis forkert — således som sagsøgeren har gjort det — at antage, at Kommissionen havde *godkendt* anlægget i Bagnoli. Kommissionen har om sagsøgerens

planer alene afgivet en udtalelse efer EKSF-traktatens artikel 54, som jeg har citeret ordret i indledningen. I retspraksis (de forenede sager 1/57 og 14/57 [2] er det klart blevet antaget vedrørende den retlige karakter af en sådan udtalelse, at den ikke direkte kan indebære nogen retlig forpligtelse for sin adressat, idet den alene er en udløber af en vejledende kompetence, hvorved der blot gives virksomhederne råd, som disse frit kan følge eller forkaste. Det blev fremhævet, at hverken virksomhedernes eller Den Høje Myndigheds beslutningsfrihed eller ansvar påvirkes af en udtalelse.

bb) Når nu sagsøgeren gør gældende, at man i den situation, at man havde vidst, at virksomheden ikke senere kunne opnå en tilpasning af referenceproduktionen, allerede i 1982 havde sat anlægget i drift (så længe der kunne gøres brug af tilpasningsmuligheden efter artikel 15 i beslutning nr. 1696/82), må der fremsættes den indvending, at dette anbringende åbenbart ikke har afgørende vægt. En væsentlig betingelse for at anvende artikel 15 i beslutning nr. 1696/82 ville nemlig ikke have været opfyldt (fravær af en negativ udtalelse), idet Kommissionen jo i sin udtalelse udtrykkelig lagde til grund, at idriftsættelsen først skulle ske i 1983. Opstilling af en sådan betingelse i forbindelse med den Kommissionen påhvilende almindelige orientering, som den fandt passende ud fra de daværende omstændigheder, kan imidlertid med sikkerhed ikke ændre udtalelsens karakter, og der kan således ikke være tale om at pålægge Kommissionen et ansvar, som ikke i sig selv har tilknytning til en udtalelse efter artikel 54.

2 — Dom af 10. 12. 1957 i de forenede sager 1 og 14/57 — Société des usines à tubes de la Sarre mod Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954—1964, s. 51.

cc) Selv om sagsøgeren lægger vægt på den af Kommissionen ydede investeringsstøtte (for hvilken den positive udtalelse ligeledes var vigtig), må det dog ikke overses, at kun en brøkdel af det oprindeligt fastsatte beløb blev udbetalt i begyndelsen, og at resten først udbetales, når det er blevet klart, hvorledes slutresultatet af sagsøgerens omstrukturerede produktionsforhold er blevet.

dd) Når sagsøgeren endelig klager over, at der ved udstedelsen af beslutning nr. 234/84 ikke blev taget hensyn til virkningerne af, at tilpasningsreglerne blev fjernet, må det herimod indvendes, at denne væsentlige ændring af retstilstanden (bortfald af tilpasningsmuligheden efter artikel 15 i beslutning nr. 1696/82) allerede var sket via forløberen for beslutning nr. 234/84. Det nævnte klagepunkt ville altså muligvis have været velanbragt i sin tid; men dengang anlagde sagsøgeren ikke sag, skønt virksomheden allerede kendte ændringen i juni 1983 og også — som jeg nævnte i indledningen — protesterede mod den.

c) Med hensyn til *princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning*, der er kernen i sagsøgerens argumentation, må det i øvrigt fastholdes, at princippet helt indiskutabelt er en bestanddel af fællesskabsretten (jfr. dommen i sag 112/77 [3], Sml. 1978, s. 1030, præmis 19); det er imidlertid lige så sikkert, at det anvendes meget restriktivt. Ved princippets anvendelse spiller det som af Kommissionen fremhævet en rolle, om der foreligger forudsigelige ændringer, og om almene hensyn af bydende karakter eventuelt må gå forud (dommen i sag 74/74 [4],

3 — Dom af 3. 5. 1978 i sag 112/77 — August Töpfer & Co. GmbH mod Kommissionen — Sml. 1978, s. 1019.

4 — Dom af 14. 5. 1975 i sag 74/74 — Comptoir national technique agricole (CNTA) SA mod Kommissionen — Sml. 1975, s. 533.

Sml. 1975, s. 549, præmisserne 41-43; jfr. også dommene i sagerne 78/77 [5] og 146/77 [6]. Det er navnlig ikke tilstrækkeligt, at der blot er aftalt forretninger i tillid til, at bestemte regler forbliver i kraft, tværtimod er det en væsentlig faktor, om der herved er indgået *forpligtelser* mod sikkerhedsstillelse over for de kompetente myndigheder (dommen i sag 74/74 [4]. I overensstemmelse hermed blev det da også fremhævet i dommen i sag 90/77 [7], at en beskyttelse af den berettigede forventning er påkrævet, »i de tilfælde, hvor erhvervskredse allerede under den tidligere gældende ordning har meddelt myndighederne, at de vil gennemføre bestemte forretninger i en periode, der overskrider tidspunktet for indførelsen af den nye ordning, og som de i givet fald ved sikkerhedsstillelse uigenkaldeligt er *forpligtet* til at gennemføre« (Sml. 1978, s. 1005, præmis 6). Dommen i sag 68/77 [8] går i samme retning (hvori det blev anset for væsentligt, at den anfægtede ordning ikke stillede krav om forudgående tilladelse eller om, at den pågældende erhvervsdrivende skulle påtage sig en bindende forpligtelse over for de myndigheder, der administrerer markedsordningen — Sml. 1978, s. 367, præmis 8); det samme gælder udtalelsen i sag 90/77 [7] om en bindende toldtariferingsudtalelse. Det siges herom, at en sådan udtalelse efter sit indhold kun kan vedrøre den på det pågældende tidspunkt gældende ret, og den kan ikke — fordi den ikke kan ligestilles med udstedelse af licenser, erklæringer og andre dokumenter vedrørende bestemte forretninger — sikre adressaten nogen beskyttelse mod ændringer i gældende ret (Sml. 1978, s. 1008, præmis 9).

På baggrund af denne retspraksis kan der i sagen her ikke antages at foreligge en tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, da beslutning nr. 234/84 blev udformet, med henvisning til den *udtalelse*, som Kommissionen afgav i 1980 vedrørende sagsøgerens investeringsplaner; udtalelsen indebar jo ingen pligt til at gennemføre forehavendet. At den blev afgivet, kan vanskeligt betyde, at den dermed tilsigtede »orientering« til virksomheden, som blev formuleret efter omstændighederne ved udvidelsen og den dengang forudsigelige udvikling, nødvendigvis fortsat må bevare sin betydning indtil projektets fuldstændige gennemførelse, dvs. til og med et tidspunkt, hvor situationen kan have ændret sig væsentligt, og ganske andre foranstaltninger være blevet påkrævet. At antage noget andet ville betyde, at en udtalelse tillægges retsvirkninger, som den *eo ipso* ikke har, men højst *kan få* i forbindelse med andre foranstaltninger i medfør af det herved hjemlede skøn (således som det endnu er muligt ifølge artikel 4 i beslutning nr. 234/84 i en meget speciel form).

På samme måde er det — på grund af det principielle udgangspunkt for, hvornår der kan antages at foreligge en berettiget forventning — heller ikke tiltrædes, at den omstændighed, at det efter de første kvotaordninger var muligt at foretage tilpasninger på grund af idriftsættelse af nye anlæg, kunne begrunde en legitim forventning om, at sådanne bestemmelser altid ville gælde. Herudover må man nævne den kendsgerning, at de anførte tilpasningsregler, som af Kommissionen nærmere påvist, blev

4 — Dom af 14. 5. 1975 i sag 74/74 — Comptoir national technique agricole (CNTA) SA mod Kommissionen — Sml. 1975, s. 533.

5 — Dom af 1. 2. 1978 i sag 78/77 — Firma J. Lührs mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas — Sml. 1978, s. 169.

6 — Dom af 13. 6. 1978 i sag 146/77 — British Beef Company Limited mod Intervention Board for Agricultural Produce — Sml. 1978, s. 1347.

7 — Dom af 27. 4. 1978 i sag 90/77 — Firma Hellmut Stimming KG mod Kommissionen — Sml. 1978, s. 995.

8 — Dom af 14. 2. 1978 i sag 68/77 — IFG-Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft GmbH & Co. KG mod Kommissionen — Sml. 1978, s. 353.

skærpet, hver gang forholdene krævede et nyt kvotasystem udformet. Således anskuet kan det — for nu at bruge en formulering fra dommen i sag 68/77 [8] Sml. 1978, s. 353) — ikke antages, at Kommissionen skulle have givet de erhvervsdrivende nogen grund til at forvente, at den tidligere ordning på trods af udviklingen i markedsvilkårene ville fortsætte uændret (præmis 8, s. 367).

d) Sammenfattende må resultatet altså blive, at der på grundlag af det, som er blevet anført i forbindelse med den første søgsmålsgrund, ikke er holdepunkt for at antage magtfordrejning på grund af tilsidesættelse af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, fordi beslutning nr. 234/84 ikke indeholdt regler, der svarede til eller ligefrem med hensyn til de afgørende betingelser gik videre end dem, der fremgik af beslutning nr. 1696/82.

2. *Krænkelse af retten til at udøve erhvervsvirksomhed*

Med den anden søgsmålsgrund gør sagsøgeren gældende, at det — fordi den anfægtede beslutning, uanset godkendelse af anlægget, ikke indeholder hjemmel for tillægskvoter for anlægget til produktion af varmvalsede bredbånd i Bagnoli — på grund af manglende rimelige driftsbetingelser ikke er muligt at opnå den forbedrede produktion og rentabilitet, som var tilsigtet med det nævnte anlæg. Det er sagsøgerens opfattelse, at dette har indflydelse på de afgørende vilkår for, om virksomheden kan overleve. I den forbindelse siges det endda i replikken, at anlægget i Bagnoli derfor er ubrugeligt, hvilket berettiger til at antage, at der foreligger en ekspropriation, uden erstatning, af frugterne af et godkendt investeringsinitiativ.

Heller ikke her kan jeg følge sagsøgeren.

På ny må jeg minde om, at det ikke er rigtigt, at Kommissionen har givet *tilladelse* til anlægget i Bagnoli, og at den efter EKSF-traktatens artikel 54 afgivne udtalelse ikke giver nogen garanti for, at en færdiginvestering bliver rentabel. — Der må også erindres om, at det i retspraksis (dommen i sag 244/81 [9], Sml. 1983, s. 1482) klart blev fremhævet, at den antagelse, atproduktionskvotasystemet skal udformes således, at virksomhederne herved får garanti for en passende udnyttelse af deres produktionskapacitet, ser bort fra det egentlige formål med EKSF-traktatens artikel 58; bestemmelsen pålægger på ingen måde Kommissionen en forpligtelse til at sikre en bestemt virksomhed en minimumsproduktion (se præmisserne 26 og 27). Desuden har Kommissionen ret i, at de kritiserede bestemmelser slet ikke udelukker, at anlægget i Bagnoli kan drives. Faktisk kan sagsøgeren i følge Kommissionen nemlig inden for rammerne af sin gruppe overføre referenceproduktioner (fra lukkede anlæg eller fra anlæg, som ifølge rekonstruktionsplanerne senere skulle lukkes) til Bagnoli, hvormed dette anlæg ville være i stand til at arbejde tilfredsstillende, dvs. med en udnyttelse over gennemsnittet for EF-virksomheder på dette område. Det, Kommissionen har anført, er uden videre indlysende, *hvis* man holder sig for øje, at maksimumsproduktionen i Bagnoli, ifølge sagsøgerens udtalelser af 12. maj 1980, i 1983 og 1984 skulle andrage henholdsvis 65 000 og 715 000 tons, *hvis* man henser til, at man allerede dengang havde planlagt at reducere kapaciteten for anlægget til produktion af varmvalsede bredbånd i Cornigliano med 350 000 tons, og *hvis* man betænker, at anlægget i Cornigliano med sin kapacitet på 2,3 mio tons blev helt lukket i maj 1984, således som det forlanges i den nyeste rekonstruktions-

8 — Dom af 14. 2. 1978 i sag 68/77 — IFG-Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft GmbH & Co KG mod Kommissionen — Sml. 1978, s 353

9 — Dom af 11 5 1983 i sag 244/81 — Klöckner-Werke AG mod Kommissionen — Sml. 1983, s 1451

plan, med den følge, at den hertil svarende referenceproduktion (ud over den, der vedrører andre lukkede drifter) helt og holdent står til rådighed for Bagnoli.

Som det er Domstolen bekendt, har Kommissionen også bestridt rigtigheden af denne argumentation, og også her må den vel siges at trænge igennem med sine indsigelser.

3. *Det indbyrdes modstridende indhold af henholdsvis Kommissionens tidligere hensigtserklæringer og dens adfærd ved udarbejdelsen af den anfægtede beslutning*

Med tredje søgsmålsgrund påtaler sagsøgeren for det første, at Kommissionen i og med, at den i beslutning nr. 234/84 ikke indførte nogen mulighed for, at der kunne tildeles sagsøgeren tillægskvoter (som ville gøre anlægget i Bagnoli rentabelt og sikre, at man fornuftigt kunne gennemføre en sådan nødvendig omstrukturering, der kunne garantere den fortsatte eksistens af en levedygtig moderne virksomhed), har bragt sig i modsætning til de udtalelser vedrørende sagsøgerens konkurrencedygtighed og rekonstruktionsandel, der var blevet afgivet ved godkendelsen af investeringsprogrammet for Bagnoli. For det andet kritiserer sagsøgeren, at Kommissionen på denne måde har tilsidesat de i EKSF-traktatens artikel 3 opstillede mål (hvori der bl.a. tales om en regelmæssig forsyning af det fælles marked, mulighed for at foretage de fornødne afskrivninger, forbedring af produktionsapparatet og forbedring af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår). Udformningen af beslutning nr. 234/84 tillader nemlig ikke at drage omsorg for, at produktionen faktisk forbedres, og at anlægget i Bagnoli fungerer således, at den nødvendige amortisation muliggøres. Endelig har sagsøgeren anført, at det på denne måde bliver umuligt for virksomheden at imødekomme kundernes efterspørgsel og opfylde langfristede aftaler med valseværker, hvilket har gjort Italien til nettoimportør af valsede produkter, ligesom forholdet indenlandsk produktion-forbrug hermed ligger under andre EF-landes niveau.

Kommissionen har med rette gjort gældende, at der vanskeligt kan tænkes at foreligge en modsætning mellem viljeserklæringer af helt forskellig karakter: der foreligger jo på den ene side en udtalelse efter artikel 54, som ikke er andet end et råd afgivet på grundlag af de dagældende forhold, og på den anden side foreligger der et bindende kvotasystem, som er indført i en krisesituation med det formål at tilvejebringe ligevægt mellem produktion og efterspørgsel, og som desuden som følge af den forværrede krise måtte skærpes, således at der ikke kan være tale om at tiltræde, at beslutning nr. 234/84 som af sagsøgeren hævdet burde have muliggjort, at virksomhederne på ny opnåede forretningsmæssig og økonomisk ligevægt. Hvis man i modsætning hertil fulgte sagsøgerens opfattelse og lagde til grund, at udtalelser afgivet efter artikel 54 var afgørende i forbindelse med det senere kvotasystem, ville resultatet utvivlsomt blive en helt utålelig indskrænkning af de beføjelser, der er indført for at imødegå krisen, hvorved der ville opstå fare for, at krisemekanismen ikke længere kunne fungere. For det andet, hvad angår den angivelige tilsidesættelse af de i EKSF-traktatens artikel 3 erklærede mål, må det ikke kun betænkes, at Kommissionen ikke i fuldt omfang kan forfølge disse mål samtidig (således som Kommissionen allerede har godtgjort med henvisning til den på side 18 i svarskriftet anførte retspraksis). Det ses heller ikke, at Kommissionens afvejning af disse mål i forbindelse med beslutning nr 234/84 kan stemples som magtfordrejning, fordi resultatet ikke blev den ligevægt, som sagsøgeren anser for rigtig. For så vidt må der lægges vægt på den allerede i anden forbindelse nævnte kendsgerning, at sagsøgeren på ingen måde er blevet afskåret fra at sætte sit anlæg i Bagnoli i drift, og at

anlægget tværtimod udmærket, driftsøkonomisk set, kan fungere ved hjælp af produktionskvoterne fra lukkede anlæg eller anlæg, der skal lukkes. Desuden er der korrekt blevet henvist til, at der i artikel 3, litra a) tales om en regelmæssig forsyning af det *fælles* marked; hvis man heraf vil udlede et krav om, at enhver virksomhed for hvert enkelt produkt skal sikres en rimelig andel af det pågældende indenlandske marked, vil slutningen altså med sikkerhed være forkert.

4. *Tilsidesættelse af solidaritets- og proportionalitetsprincippet*

Under denne overskrift har sagsøgeren endvidere gjort gældende, at beslutning nr. 234/84 er kritisabel, fordi den ikke giver mulighed for at tage hensyn til sagsøgerens særlige situation (der tænkes her på sagsøgerens produktionskapacitet og det forhold, at virksomheden kun kunne genemføresit investeringsprogram med en vis forsinkelse. Ifølge sagsøgeren har man mistet markedsandele og fastholdes i en ugunstig position. Sagsøgeren finder, at det i stedet — også for at undgå en retsstridig diskriminering — havde været rigtigt at give virksomheden mulighed for en kapacitetsudvidelse, der skulle beregnes på grundlag af dens marked i Italien. Heroverfor må det imidlertid ifølge sagsøgeren konstateres i Italien (ligesom i Storbritannien), at der består en negativ saldo i handelen med valseværksprodukter (som også indgår i sagsøgerens produktion), mens der i Frankrig og i Forbundsrepublikken Tyskland for så vidt kan konstateres en positiv saldo. I replikken anfører sagsøgeren også som en kritik, at man for sit vedkommende blev pålagt en reduktion af kapaciteten på 4,1 millioner tons, hvorimod lige så vidtgående kapacitetsindskrænkninger ikke blev forlangt af tyske virksomheder. Endelig har sagsøgeren under den mundtlige forhandling ved hjælp af Kommissionens statistikker tillige vist, i hvilket omfang italienske virksomheders andel — hvis man sammenligner perioden juli 1981-juni 1982 med de første tre kvartaler i 1984 — set under ét er blevet forringet, hvad angår produkterne i gruppe I a og II, både på det italienske marked for sig og i Fællesskabet.

Hertil må der — for så vidt det ikke allerede er sket i forbindelse med lignende anbringender — fremsættes følgende bemærkinger.

Efter min mening må det anerkendes, at Kommissionen i sine bestræbelser på at foretage en ligelig fordeling af følgerne af, at produktionen tilpasses den faldende efterspørgsel, med rette er gået frem på den måde, at den ved fastsættelsen af produktionskvoterne principielt tog den *faktiske* produktion i årene 1977-1980 som udgangspunkt. Der er gode grunde til, at den derimod ikke ved systemets udformning indførte mulighed for at tage hensyn til indenlandske markeder (hvorved det i øvrigt i sagen her må lægges til grund, at Italien åbenbart er et land, der eksporterer såkaldte »lange produkter«, hvorved der indtræder en vis udligning for, at produktionen af valseværksprodukter i Italien rent faktisk udviser en negativ saldo).

Når nu sagsøgeren har henvist til den planlagte kapacitetsreduktion, er det endvidere interessant, at der i den forbindelse egentlig ganske udmærket er blevet taget hensyn til virksomhedens særlige situation. Det har Kommissionen nærmere gjort rede for ved at henvise til de produkter, der er ført i regning, og især med henvisning til de reduktioner, som *før* 1980 blev foretaget hos sagsøgeren, og som blev medregnet, skønt de i og for sig ikke kunne komme i betragtning.

Med hensyn til sagsøgerens klage over, at virksomheden er blevet udsat for forskelsbehandling, er det desuden interessant at konstatere, hvorledes sagsøgerens produktion (også via tillægskvoter for gruppe I i

medfør af beslutning nr. 2794/80) har udviklet sig. Som af Kommissionen uimodsagt erklæret viser det sig rent faktisk (hvis man sammenligner den periode, som beslutning nr. 1831/81 gjaldt for, med den periode, som reguleres af nr. 234/84), at sagsøgerens produktion målt i forhold til totalproduktionen er steget betragteligt hvad gruppe I a angår, og det samme gælder grupperne I a-d sammenlagt, hvilket er sket, uanset at forbruget i Italien af de pågældende produkter er faldet mere end forbruget i EF taget under ét.

Med hensyn til de statistikker, som sagsøgeren har påberåbt sig under den mundtlige forhandling, må det imidlertid efter Kommissionens bemærkninger for det første antages, at statistikkerne — hvilket Kommissionen i enkeltheder har redegjort for — må korrigeres i et vist omfang med den følge, at de italienske virksomheders afsætningsfald på det italienske marked og i EF-området i øvrigt bliver mindre end hævdet af sagsøgeren. Herudover har Kommissionen ikke blot overbevisende forklaret, hvorfor de italienske virksomheders afsætning faldt på det fælles marked (afsætningen faldt nemlig, fordi italienske virksomheder i mindre omfang fremsatte anmodning om tillægskvoter med henblik på produktion af svejsede rør, end tilfældet var med virksomheder i andre lande); Kommissionen har også gjort det klart, at det fænomen, som sagsøgeren vil illustrere ved hjælp af de nævnte statistikker, vel har større relevans for en anvendelse af artikel 15, litre b) i beslutning nr. 234/84 (hvorefter der som bekendt kan træffes særlige foranstaltninger i tilfælde af, at traditionelle leverancer ændres væsentligt).

Heller ikke den netop gennemgåede søgsmålsgrund, der indeholder forskellige detaljer, som delvis er vanskelige at forstå og bestemme, kan således ikke begrunde, at beslutning nr. 234/84 kendes retsstridig.

5. *Krænkelse af positiv ret* (hermed menes der vel krænelse af EKSF-traktatens artikel 58 og andre bestemmelser i denne traktat)

Ovennævnte søgsmålsgrund blev ikke længere nævnt i replikken, hvoraf det kan sluttes, at sagsøgeren vil udelade den (måske efter at Kommissionen har indvendt, at der for så vidt, da der ikke kan antages at foreligge »magtfordrejning«, er tale om et efter EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, argument, som ikke vil kunne påkendes).

Skulle dette imidlertid ikke være tilfældet (i forbindelse med sagsanlæg nr. 2 kunne sagsøgeren jo også gøre andre forhold end magtfordrejning gældende), måtte det ganske vist uden videre fastslås, at de her fremførte argumenter ikke udviser nye aspekter. I det væsentlige er det nemlig kun gjort gældende, at artikel 58 (ligesom artikel 54) i EKSF-traktaten ikke kan anføres som hjemmel, hverken for et produktionsforbud eller for et forbud mod at konstruere nye anlæg og sætte dem i drift. Herom er der i en anden sammenhæng allerede sagt alt, hvad der skal siges, hvor det navnlig kunne fastslås, at det af sagsøgeren frygtede resultat også uden tillægskvoter kan undgås, netop fordi dette anlæg kan fungere helt tilfredsstillende, hvis man anvender referenceproduktionerne fra anlæg, der er lukket eller skal lukkes. Desuden har Kommissionen med rette henledt opmærksomheden på den relevante retspraksis (dommen i de forenede sager 311/81 og 30/82 [10], Sml. 1983, s. 1569), hvor det blev fremhævet, at det ikke er formålet med EKSF-traktatens artikel 58 at garantere virksomhederne en passende udnyttelse af deres produktionskapacitet, fordi bestemmelsen nemlig ikke har

10 — Dom af 11. 5. 1983 i de forenede sager 311/81 og 30/82 — Klöckner-Werke AG mod Kommissionen — Sml. 1983, s. 1549.

til formål »i en kriseperiode at opstille et værn for virksomhederne mod følgerne af deres tidligere beslutninger på investeringsog produktionsområdet, når disse viser sig ikke at have været i overensstemmelse med den økonomiske udvikling« (præmis 25).

6. *Begrundelsesmangel*

Jeg skal heller ikke bruge mange ord på at gennemgå den sidste søgsmålsgrund, hvorefter der ikke skal være givet nogen begrundelse for at fjerne tilpasningsreglen med det indhold, den havde i artikel 15 i beslutning nr. 1696/82.

Desangående er det i og for sig nok at fastslå, at man allerede i den beslutning, der lå før beslutning nr. 234/84, havde undladt at indsætte en tilpasningsregel, således at der ikke var grund til at gå nærmere ind herpå i betragtningerne til beslutning nr. 234/84. Kommissionen har tillige påvist, at man efter talrige kontakter med repræsentanter for Eurofer indhentede udtalelser fra virksomhederne vedrørende forslaget til beslutningen (som herefter blev vedtaget som beslutning nr. 2177/83). Der blev herved også henvist til at det var hensigten at fjerne den nævnte tilpasningsregel, hvilket også blev nævnt i meddelelsen til Rådet. Ikke engang hvad angår den beslutning, der blev udstedt umiddelbart inden beslutning nr. 234/84, ville der kunne antages at foreligge en begrundelsesmangel.

7. Resultatet må herefter blive, at beslutning nr. 234/84 ikke kan stemples som retsstridig, fordi den ikke indeholder mulighed for, at sagsøgerens referenceproduktion kan tilpasses med henblik på idriftsættelsen af virksomhedens valseværk i Bagnoli. Det betyder tillige, at der ikke vil kunne gives sagsøgeren medhold i hovedpåstandene i såvel sag 63/84 som sag 147/84.

III — De øvrige påstande

1. *Spørgsmålet om foranstaltninger efter EKSF-traktatens artikel 34* (sag 63/84)

Sådanne foranstaltninger kommer i betagtning i tilfælde af anullation af en anfægtet retsakt; der kan blive tale om at sende sagen tilbage til Kommissionen, ligesom det kan anerkendes, at en sådan retsakt er behæftet med en mangel, der er ansvarspådragende for Fællesskabet.

Det er klart, at der ikke kan blive tale om at hjemvise sagen i det foreliggende tilfælde, netop fordi der ikke er grund til at annullere beslutning nr. 234/84. Hvad på den anden side angår den som nr. 2 nævnte foranstaltning, må det erkendes, at der intet er gjort gældende til støtte for, at Fællesskabets adfærd har medført en ansvarspådragende mangel. Sagsøgeren synes altså ikke at have haft en sådan foranstaltning i tankerne. Men hvis dette var tilfældet, måtte man efter opretholdelsen af beslutning nr. 234/84 i konsekvens heraf principielt også afvise, at vedtagelsen af beslutningen har været ansvarspådragende for Fællesskabet.

Heraf kan det kun sluttes, at tillægspåstanden i sag 63/84 ganske åbenbart er uden substans.

2. *Erstatningskravet mod Kommissionen* (sag 147/84)

Skulle meningen med denne påstand være at opnå en afgørelse efter EKSF-traktatens artikel 34, *stk. 1*, er det uden videre klart, at en sådan afgørelse ikke kan træffes. Til støtte for påstanden har sagsøgeren nemlig alene påberåbt sig, at beslutning nr. 234/84 er retsstridig, og det har nu vist sig, at det er den ikke.

Skulle meningen imidlertid være et krav om erstatning efter EKSF-traktatens artikel 34,

stk. 2, må det antages, at det overhovedet først er muligt at fremsætte et sådant krav, hvis Kommissionen efter udløbet af en rimelig frist har undladt at træffe de forholdsregler, som fuldbyrdelsen af en annullationsafgørelse indebærer. Det er altså udelukket at nedlægge en sådan påstand samtidig med, at der nedlægges annullationspåstand, og det gælder også, modsat det af sagsøgeren antagne, selv om påstanden forsynes med et forbehold.

Sagsøgte må således også frifindes for tillægspåstanden i sag 147/84.

C — På denne baggrund kan jeg kun foreslå, at sagsøgte frifindes, og at sagens omkostninger pålægges sagsøgeren.